

Čuj! procesija prišla je do hišice. Mlada bolnica se veselo zgane, ko začuje petje. Mrkli očesi dobiva hipoma medel svit, lica se jej lehno zažaré.

„Podprite me, mati,“ izpregovori tiho, „da vidim še jedenkrat procesijo velikonočno . . . Glejte, moje ljube prijateljice, — gospod učitelj, pevke, — župnik s presvetim . . . oh, nebeškim, mojim odrešenikom . . .“ Z velima ročicama pričela se je trkati na prsi in z otožnim pogledom zrla na mimohiteče ljudstvo. Potem je omahnila nazaj in trudno zaprla oči. Tik postelje pa je klečala uboga mati v solzah se topeča in brat Ivanek, ki je v neizrekljivej bolesti nemo zrl sestri v mrtvaško lice in včasih tožno vzdihnil. Tiho je bilo na-tó v temnej sobi, a zunaj je vladalo nepopisno veselje.

Proti pólunoči je bilo. V malej hiši umirala je Škarjevčeva Pepika. Pri njenej postelji zbralo se je nekaj sosedov in součenk. Lunarjeva Herminka je govorila molitve za umirajoče. Pepika je ž njo šepetaje molila, za kar so jej zastala usta, oko bilo je uprto na sveto razpelo mej mrzlimi prsti, sapa jej je pošla: plamenec njenega življenja je mirno ugasnil, kakor luč, če jej izmanjka olja. — Lunarjeva Herminka jej je zatisnila oči, bratec Ivanek odprl je okno, da dušica svobodno vzleti v zlata nebesa . . .

Pepike, ki je bila vzor pridne in pobožne deklice, ní več! Zajokali so glasno v sobi navzoči, z zvonika pa so zadoneli preko speče vasi počasni udarci ure, nazzanjajoči, da je minula velika sobota in se pričela slovesna — a za Škarjevčeve prežalostna velikanoč.

Pepika, v zlatih nebesih prosi in moli pri dobrem Bogu, da bi bile tvoje sovrstnice ravno tako pridne vse življenje, kakor si bila ti, da pridejo tudi óne kdaj k tebi v svitla nebesa. Počivaj v miru!

F. G. Podkrimski.

= *Smiljan*

Kaj je strah?

Bila je huda zima. Sneg je praščal pod nogami. Nebó je bilo vedro kot ribje oko. Solnce je razsévalo snežno odejo. Imel sem časa in volje dovolj, zatorej sem poklical Hektorja in Nerona, del puško na ramo in hajdi nad zajce! Vse popóludne sem hodil. Dva zajca sta vže bila moja. A težavna hoja me je utrudila. Solnce je šlo za goré. Prišedši do svojih goric, šel sem v klet ter si prinesel vina v svojo sobo. A kmalu me je zmagal trud in zaspal sem sedé. Ne vem, kako dolgo sem spal. Vincarja nisem hotel buditi in tiho sem odšel. Mesec je svetil na čistem nebu. V njegovem svitu so se lesketali neštevilni ledeni kristali. Bil sem vže na pólu poti.

Na enkrat se mi ustavi noga, a nisem vedel zakaj. Gledal sem in gledal in — oj gróza! Pred mano ne daleč stoji velikanska osoba. Bela je bila kakor sneg in z roko je grabila po meni.

Nikoli nisem bil boječ, a zdaj so mi vstajali lasjé na glavi. Očj si skoraj nisem upal povzdigniti. Psa sta se stiskala ob mé. Slišal sem večkrat, da psi silijo k človeku, kadar vidijo duhove. Mrzlo je bilo, a jaz sem se potil od strahú. Zbral

sem vse svoje moči. Hotel sem naprej. A jedva sem storil korak naprej, stopil sem nehoté dva nazaj. Psa sta se stiskala vedno bolje ob mé. Snel sem puško z rame in jo del nem zopet nazaj. V grôznih mukah sem bil, a nisem si mogel pomagati.

Zdajci je zaukal nekdo doli ob križ-potji. Bil je grajski hlapec.

To mi je dalo pogum in — rešitev.

Novič zberem vse svoje moči in puško pripravim na udarec. Naprej!
— — — Vže sem hotel udariti. A zdaj so se mi odprle oči. Kaj je bilo? Nič drugega nego vrbovo drevo obeljeno ravno proti meni. V mesečini se je belila trhla vrbovina. Skórja je visela na stran. In veter je majal skórijó, a jaz sem mislil, da grabi pošast po meni. Zna se, da sem se jezil, a jezil na samega sebe.

Vsega tega nisem zapazil v svojej zaspanosti. Ali ta strah sem si dobro zapomnel.

F. S.

Mlademu prijatelju za god.

(P. V-u zložil —è).

Kaj širi moje se srcé
Kaj vrô iz njega mi željé? — —
Poseben danes mi je dan
Mej drugimi najbolj svečán,
Težkó sem ga pričakovál
Vže dolgo mu se radovál.
Zató se širi mi srcé
In vrô iz njega mi željé,
Ker dan radósten, dan svečán
To Tvoj mi je godóvni dan.

Kaj naj Ti h godu zaželim,
Vezílce kako podelím?
Da imam dragega blagá
In vreče srebra in zlatá,
Bi, kakor imovít vladár,
Podaril dragocén Ti dár.
A kaj naj dá pač siromák,
Kateremu sem jaz jednák?
In kaj bi drago Ti blagó
In kaj vse srebro in zlató?
Saj več iskréne so željé,
Iz srea vodijo v srcé,
In sto čutil iz njih kipí
In sto daróv se v njih iskri.

Čestitek sprejmi sto in sto,
Za svoje slavno gódovno!
Pač sreča Ti za cvetom cvet
Do zdaj je sipala na svet;
Pri svojih dragih vedno žil

Veselje si in srečo pil, —
Roditelja Te vzgájala,
Srcé Ti dobro vsájala,
Življenje Tvoje do sedáj
Biló Ti je zeméljski raj.

Oj bratec, kakor do sedáj
Naj spremlja sreča Te tedáj,
Ko svoje drage zapustiš,
Mej svet neznani odhitíš.
Čeravno krasen je ta svet,
Vender povsod ne cvete cvet
In niso dobri vsi ljudjé
Iskreno ni jim vsem srcé.
A kaj če mnogo je laží,
Če mnogo zlôbe in strastí?
Ti vedno čvrsto, sréno stoj
In znáčaj mi ohrani svoj!
Uzóri dušo naj polné,
Ti dobro dvigajo srcé,
Če tudi bodeš siromák
Le vedno bodi poštenják!

Oj dan radósten, dan svečán,
To Tvoj mi je godóvni dan!
Najdražjo jaz poklanjam stvar,
Prijatelj, Ti v godóvni dar.
Ta stvar — to moje je srcé,
Ki vedno bilo bo za Te,
Ki vedno dobro Ti želí
Ki Te nikdár ne zapustí.

